

๑๒

ผู้ก่อปาปกรรม
ย่อมนำส่งครามแห่งชีวิต

ผู้ทำบาปเป็นปกติ ย่อมเศร้าโศกในโลกนี้
ครั้นละโลกไปแล้วย่อมเศร้าโศก
เขาย่อมนำส่งครามในโลกทั้งสอง
เมื่อเห็นกรรมเศร้าหมองของตนแล้วย่อมเดือดร้อน

ผู้ก่อปาปกรรมย่อมแพ้สงครามแห่งชีวิต

๑๐๔

มีคำกล่าวไว้ว่า ช้อมรบกันร้อยวัน รบกันจริงแค่เพียงวันเดียว จะแพ้ชนะก็รู้กันวันนั้น เหมือนนักกีฬาที่พิตซ้อมกันมาหลายเดือน หรือบางทีก็เก็บตัวกันเป็นปีๆ แต่เมื่อถึงเวลาแข่งขันก็รู้แพ้รู้ชนะกันในวันเดียวนั่นเอง สงครามแห่งชีวิตก็เช่นเดียวกัน จะแพ้ชนะก็อยู่ที่วินาทีสุดท้ายตอนใกล้จะละจากโลก แต่จะมีสักกี่คนที่ชนะสงครามของชีวิต คือ แม้ถึงคราวที่ใกล้จะละโลก ก็ยังยิ้มแย้มแจ่มใส มีใจเบิกบานอยู่ในบุญ และภาคภูมิใจในผลงานแห่งการสร้างบารมีของตนว่า ตลอดชีวิตที่เกิดขึ้นเป็นมนุษย์นั้น ได้สั่งสมความดีไว้มากพอ แล้วจากไปอย่างผู้ชนะ เราจะเป็นนักรบที่เข้มแข็ง เอาชนะในสงครามของชีวิตได้ เมื่อฝึกฝนใจให้คุ้นเคยกับความดี บุญหรือความดีที่ทำนั้นแหละ จะส่งเสริมสนับสนุนให้เราเอาชนะศึกในวันสุดท้ายของชีวิต

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย คาถาธรรมบท ว่า

“อิธ โสจติ เปจุ โสจติ ปาปการี อุกยตุล โสจติ
โส โสจติ โส วิหญยติ ทิสฺวา กมฺมกิลฺ्लीฆมตุตฺโน

ผู้ทำบาปเป็นปกติ ย่อมเศร้าโศกในโลกนี้ ครั้นละโลกไปแล้วย่อมเศร้าโศก เขาย่อมเศร้าโศกในโลกทั้งสอง เมื่อเห็นกรรมเศร้าหมองของตนแล้วย่อมเดือดร้อน”

ผู้ก่อบาปกรรมย่อมแพ้สงครามแห่งชีวิต

๑๐๕

เมื่อคนเราละโลกแล้ว จะไปสู่สุคติหรือทุคติ ขึ้นอยู่กับจิต ในวาระสุดท้ายของชีวิต ถ้าจิตผ่องใส ไม่เศร้าหมอง ก็มีสุคติเป็นที่ไป แต่ถ้าจิตมัวหมองไม่ผ่องใส จะมีทุคติเป็นที่ไป ขณะใกล้จะละโลก สิ่งที่เราได้ทำมาตลอดชีวิต ทั้งด้วยกาย ด้วยวาจา ด้วยใจ ตั้งแต่เกิดจนกระทั่งถึงวินาทีสุดท้าย จะมาปรากฏให้เห็นเป็นภาพ ที่เรียกว่า กรรมนิมิต ซึ่งตนเองจะเห็นสิ่งที่ตนได้กระทำไว้ จะเห็นอยู่คนเดียว คนอื่นไม่เห็น เห็นเหมือนกรอวีดีโอกลับ ฉับใดฉับนั้น

ถ้าหากภาพที่ปรากฏเป็นภาพที่ไม่ดี เป็นภาพของบาปอกุศลที่เคยทำไว้ เช่น เคยไปดื่มสุรา ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกาม พุดปด พุดเพ้อเจ้อไร้สาระ พุดคำหยาบ พุดส่อเสียด ให้เขาทะเลาะกันฆ่าสัตว์ตัดชีวิต หรือมีความคิดเห็นผิดจากทำนองคลองธรรม มีความผูกโกรธ ผูกพยาบาท มีจิตเพ่งเล็งอยากจะได้ของคนอื่น เป็นต้น ภาพเหล่านี้จะปรากฏชัดขึ้นมาในตอนนั้น เหมือนอย่างกับดูภาพยนตร์ของชีวิต โดยที่ตัวเราเป็นผู้แสดงเอง จะเห็นเป็นเรื่องเป็นราวไปเลย ถ้าไปทำบาปมาเห็นแล้วใจก็เศร้าหมองไม่ผ่องใส ถ้าละโลกไปในตอนนั้น เมื่อถอดกายออกไป ภาพภูมิที่เต็มไปด้วยความทุกข์ทรมาน ที่พอเหมาะกับจิตดวงนั้น ก็จะดึงดูดไปทันที

ผู้ก่อบาปกรรมย่อมแพ้สงครามแห่งชีวิต

๑๐๖

*ดังเช่นนายจุนทะ ผู้เลี้ยงชีพด้วยการขายเนื้อสุกร เขา มีชีวิตอยู่กับการฆ่าสุกรมาตลอด ๕๕ ปี ทุกวันหลังจากที่ฆ่าสุกร แล้ว เขาจะแบ่งเนื้อไว้กินกันเองในครอบครัว และนำเนื้อส่วนที่เหลือไปขายเลี้ยงชีพ ตลอดชีวิตที่ผ่านมา เขาไม่เคยประกอบ กุศลกรรมใดๆ ไม่ว่าจะเป็นการทำทาน รักษาศีล หรือเจริญภาวนา แม้พระบรมศาสดาจะประทับอยู่ในวัดเวฬุวัน ซึ่งอยู่ใกล้ๆ บ้าน เขาก็ไม่เคยไปวัด ไม่เคยถวายอาหารแม้เพียงข้าวทัพพีเดียว มี แต่ทำบาปกรรมมาตลอด

ครั้นถึงคราวใกล้จะละโลก อกุศลกรรมที่เขาทำไว้ก็ส่งผล ทำให้มีอาการเร่าร้อน เหมือนถูกไฟในอเวจีมหานรกแผดเผา ต้องทนทุกข์ทรมานอย่างน่าเวทนา เขาส่งเสียงร้องเหมือนสุกร และคลานไปมาในบ้าน ทุกคนในบ้านพยายามจับเขาปิดปากไว้ เพื่อไม่ให้ส่งเสียงร้อง แต่ไม่มีใครสามารถห้ามเขาได้ จึงได้แต่ ปิดประตู ป้องกันไม่ให้เขาคลานออกไปนอกบ้าน เสียงร้องของ นายจุนทะที่ตั้งอยู่ตลอดเวลา ทำให้คนบ้านใกล้เรือนเคียงเข้าใจ ว่า นายจุนทะฆ่าสุกรครั้งใหญ่ เขาต้องทนทุกข์ทรมานอยู่อย่าง นั้นถึง ๗ วัน ก็ละจากโลก และไปเสวยผลแห่งกรรมชั่วต่อใน อเวจีมหานรก

ผู้ก่อบาปกรรมย่อมแพ้สงครามแห่งชีวิต

๑๐๗

นายจนตะต้องทนทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส ทั้งขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ และเมื่อละจากโลกไปแล้ว เพราะกระแสน้ำที่พาให้เขาเข้าสู่กรรมามากมายตลอดชีวิต เมื่อใกล้จะละโลก ภาพแห่งการฆ่ากรอกกลับมาฉายให้เห็น มาบังคับใจ บังคับกายให้ร้องออกมาเป็นเสียงสُرกร เพื่อที่จะประกาศให้ชาวโลกได้รับรู้ถึงสิ่งที่ตนเคยทำไว้ว่า ขณะนี้สิ่งที่เคยทำได้มาปรากฏให้เห็นแล้ว

เมื่อเห็นเช่นนี้ จิตใจก็เศร้าหมอง เมื่อจิตเศร้าหมองอายตนะของอบายภูมิก็ดึงดูดไป แม้ก่อนตายจะตั้งจิตปรารณาว่าจะไปสวรรค์ แต่กระแสน้ำก็ดูดไปนรก เพราะเมื่อภาพแห่งการทำบาปในอดีตย้อนมาฉายให้เห็น จะเห็นคตินิมิต คือ เห็นหนทางของตนที่จะไป และในที่สุด เมื่อแตกกายทำลายขันธ์ทันทีที่จิตดับลง อายตนะของอบายภูมิที่พอเหมาะกับความบาปก็จะดึงดูดไปสู่ภพภูมินั้น เพราะฉะนั้น การทำบาปไม่ดีเลย เพราะบาปจะส่งผลให้เราเกิดความทุกข์ทรมานทั้งในโลกนี้ และโลกหน้า

สาเหตุที่เราทำบาปอกุศล เพราะไม่สำรวมระวังจิตปล่อยใจให้ท่องเที่ยวออกไปนอกตัว ถ้าเราสำรวมระวัง เราจะพ้นจากบ่วงแห่งมาร ใจของคนเรานั้น ปกติไม่ชอบอยู่นิ่ง มักจะหลงเวียนวนอยู่ในความยินดีในรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ที่วน

ผู้ก่อบาปกรรมย่อมแพ้สงครามแห่งชีวิต

๑๐๘

อยู่ เพราะกิเลสमारเข้าไปบังคับบัญชาไว้ ดึงใจของเราให้หลุด
ออกจากศูนย์กลางกาย ออกห่างจากธรรมะ จากความถูกต้องดี
งาม ออกจากเหตุ และผลที่เที่ยงแท้เที่ยงธรรม แล้วเอาไปแช่
อึดหมักดองไว้ในกิเลสอาสวะ ในกามาสวะ ภวาสวะ ทิฏฐาสวะ
อวิชชาสวะ ในกาม ในภพ ในความเห็นผิด ในความไม่รู้จริง
ทั้งหลาย ในสิ่งที่ไม่ดี มีความโลภ ความโกรธ ความหลง ความ
กำหนดยินดี ความทะยานอยาก เขาเอาเราไปแช่อึดอยู่ใน
กัณหาธรรม คือ ธรรมดำ

ในที่สุดเราก็ค่อยชิน คิดวนเวียนอยู่แต่ในรูป เสียง กลิ่น
รส สัมผัส ธรรมารมณ์ วนอยู่เช่นนี้ จึงทำให้สูญเสียคุณงาม
ความดีที่มีอยู่ในใจ ความซื่อได้ช่องเข้ามาแทนที่ ในที่สุดกายเรา
ใจเรา เลือดเนื้อเชื้อไขของเรา ก็เป็นของอกุศลธรรม ความคิด
คำพูด การกระทำ ถูกพญามารครอบงำไปหมด เขาถึงได้เรียกว่า
คน คือ ผู้ที่ยังวนอยู่ในบ่วงของมาร

ถ้าหากเราสำรวจระวางจิต ด้วยการฝึกใจให้หยุดให้นิ่ง
เมื่อใจหยุดนิ่งถูกส่วนแล้ว จะพ้นจากภาวะของความเป็นคน จิต
จะหลุดพ้น เข้าถึงความเป็นมนุษย์ มนุษย์ แปลว่า ผู้ที่มีใจสูง คือ
เข้าไปถึงกายมนุษย์ละเอียดที่อยู่ภายในตัวของเราก่อนถ้าเราเข้าถึงได้
ใจเราจะสูงขึ้น ใจสูงเพราะว่ามนุษย์ธรรมเกิดขึ้น มีดวงธรรม

ผู้ก่อบาปกรรมย่อมแพ้สงครามแห่งชีวิต

๑๐๕

ปรากฏขึ้นมา คือ ๕ ก็ครบถ้วนบริบูรณ์

เราจะเข้าถึงกายที่ละเอียดกว่านั้นอีก ซึ่งอยู่ภายในกายมนุษย์ละเอียด คือเข้าถึงกายทิพย์ เทวธรรมก็ปรากฏขึ้นมาในใจ เราจะมีhiriโอดตปปะ มีความละเอียดต่อการทำบาป มีความเกรงกลัวผลของบาป จะไม่ทำบาปทั้งในที่ลับ และที่แจ้ง ทั้งต่อหน้า และลับหลัง ที่ไหนก็ไม่ทำทั้งนั้น เพราะละเอียดแก่ใจตนเอง และเกรงกลัวผลของบาป เพราะเห็นว่า ถ้าผิดพลาดทำบาปกรรมแม้เพียงนิดเดียว ผลของบาปนั้นจะส่งผลให้มีความทุกข์ทรมาน ทั้งในปัจจุบัน และในภพเบื้องหน้า ถ้าเข้าถึงกายทิพย์ได้ จะเข้าถึงความเป็นเทวดา ตั้งแต่ยังเป็นมนุษย์ จะปิดประตูอบายภูมิ เพราะhiriโอดตปปะเป็นธรรมะที่คุ้มครองเรา ไม่ให้ตกไปในที่ต่ำ ไม่ให้ทำความชั่ว

ในกลางกายทิพย์ ยังมีกายที่ละเอียดประณีตเป็นชั้นๆ เข้าไปอีก คือ กายรูปพรหม กายอรูปพรหม จนถึงกายธรรม กายสุดท้าย คือ กายธรรมอรหัต ถ้าเข้าถึงกายธรรมอรหัตได้ ใจจะหยุดนิ่งไม่หวั่นไหว ไม่ง่อนแง่นคลอนแคลน ใจจะไม่ติดกับอะไรทั้งสิ้นในภพทั้งสาม จะอยู่แต่ในพระนิพพาน เป็นผู้ห่างไกลแล้วจากกิเลสอาสวะทั้งหลาย พ้นจากบ่วงของมารอย่างสิ้นเชิง

เพราะฉะนั้น หยุดกับนิ่งจึงเป็นสิ่งสำคัญ เป็นหลักใน

ผู้ก่อบาปกรรมย่อมแพ้สงครามแห่งชีวิต

๑๑๐

การดำเนินชีวิตที่สมบูรณ์ของทุกๆ คน และเป็นวิธีที่ดีที่สุดที่จะ
ทำให้เราเอาชนะสงครามของชีวิตได้ ถ้าเราฝึกหยุดฝึกนิ่งทุกๆ วัน
เท่ากับเราเตรียมหนทางไปสู่สุคติภูมิ ตั้งแต่ยังมีชีวิต ดังนั้น ใน
ระหว่างที่เรายังมีชีวิต ร่างกายยังแข็งแรง เราจะต้องพยายาม
ปฏิบัติธรรม เพื่อให้เข้าถึงธรรมกาย ถ้าเข้าถึงธรรมกายได้
ชีวิตก็จะปลอดภัย เพราะฉะนั้น ต้องหมั่นนั่งสมาธิกันทุกๆ วัน

